

**MATIJAS
EDVARDSON**

PORODIČNA TRAGEDIJA

Preveo sa švedskog
Nikola Perišić

Laguna

Naslov originala

Mattias Edvardsson
EN FAMILJETRAGEDI

Copyright © Mattias Edvardsson 2021
Published by agreement with Ahlander Agency
Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Kajsu, Elen i Tuve.
Zauvek.*

PRVA POLICIJSKA PATROLA NA MESTU ZLOČINA

Patrola sastavljena od policajaca Larsena i Hemstrema odvezla se na naznačenu adresu u Lundu pošto se čovek koji živi u kući nije pojavio na svom radnom mestu.

Velika vila od cigle nalazila se malo izdvojeno od puta, a na kolskom prilazu je stajao automobil marke tesla. Ušao sam u dvorište kroz kapiju od kovanog gvožđa i pozvonio na ulazna vrata, dok je pozornik Hemstrem proveravao registarsku oznaku automobila.

Provirio sam kroz stakleno okno na vratima. U predsoblju su visili sako i nekoliko jakni. Na niskoj polici je stajao par cipela. Pozvonio sam još nekoliko puta, bez rezultata.

Obišao sam okolo zajedno sa pozornikom Hemstremom. Stekli smo utisak da nikog nema kod kuće. Sva svetla su bila pogašena a venecijaneri spuštteni, ali ja sam uočio prorez na kuhinjskom prozoru kroz koji se moglo pogledati.

Pozornik Hemstrem mi je pomogao da razgrnem grane drveća kako bih mogao da zakoračim u leju, gde sam se propeo na prste da bih imao pogled kroz prozor. Kada sam uperio unutra svoju džepnu lampu, ugledao sam urednu kuhinju. Na radnoj površini su stajale dve čaše, a preko naslona jedne stolice bio je prebačen crni džemper na kopčanje.

Tek pošto sam uperio snop svetlosti ka podu, otkrio sam da na podu pored stola leži jedna osoba, u položaju na boku. Jasnno su se videle samo konture, a lice je bilo okrenuto na drugu stranu od mene. Zalupao sam na prozor i pokušao da privučem pažnju, ali nisam dobio nikakvu reakciju.

Pozornik Hemstrem je preko radija objavio da smo pronašli osobu sa kojom ne možemo da stupimo u kontakt, posle čega smo dobili naređenje da uđemo u kuću radi detaljnije provere.

Ja sam razbio stakleno okno na ulaznim vratima, pa sam kroz njega provukao ruku da otključam vrata. Ušao sam u kuću, a odmah iza mene se kretao pozornik Hemstrem. Osve-
tľavali smo put džepnim lampama, sve dok nisam pronašao prekidač za svetlo na zidu.

Nastavili smo pravo kroz hodnik i ušli u kuhinju, istovremeno vičući i objavljujući da smo policajci. Na podu ispred nas nepomično je ležala žena. Dok mi je pozornik Hemstrem osvetľavao džepnom lampom, ja sam je pregledao i brzo konstatovao da je preminula.

Zajedno smo odlučili da istražimo ostatak kuće. Pozornik Hemstrem je proverio dnevnu sobu, dok sam ja otvorio vrata kupatila i garderobera. Nije pronađeno ništa od važnosti.

Iz hodnika smo se stepenicama popeli na sprat. Ja sam obasjao prostor snopom svetlosti i konstatovao da se tu nalaze troja zatvorena vrata.

Pozornik Hemstrem je proverio toalet, dok sam ja otišao do dalje spavaće sobe. Vrata su bila otvorena nekoliko centimetara, pa sam ih odgurnuo nogom, istovremeno uperivši džepnu lampu ka unutrašnjosti prostorije.

Venecijaner i su bili spuštenu, a sve lampe pogašene. Uza zid je stajao krevet sa uzglavljem. Na krevetu je ležalo još jedno beživotno telo.

Na dužnosti,
Ludvig Larsen

KARLA

Kuća je bila ogromna. Dok sam stajala na stazici pred vratima, krov mi je zaklanjao celo nebo. Zaveses su bile navučene, a sa jednog prozorskog simsa u mene su zurile dve crne ptice. Sa obe strane ulaznih vrata stražario je po jedan bronzani lav.

Bilo je teško poverovati da ovde stanuje samo dvoje ljudi. Ali tako je rekla Lena iz agencije za održavanje. A valjda nije imala nikakvog razloga da laže. Mada joj je pogled čudno lutao tamo-amo dok je pričala o klijentima iz velike kuće u Lineovoj ulici. O Stivenu i Regini Riter.

Pre nego što sam pritisnula zvono kraj vrata, ponovo sam proverila adresu u mobilnom. Udahnula sam duboko dok je kroz kuću odzvanjalo ding-dong. Kada mi je muškarac otvorio, morala sam da pročistim grlo pre nego što sam uspela da izustim nekoliko nepovezanih reči.

„Upravo tako“, rekao je on sa osmehom. „Čuo sam da će poslati nekog novog.“

Lena iz kancelarije je bila u pravu. On je stvarno izgledao kao filmska zvezda.

„Zovem se Karla“, rekla sam ja.

Moj pokušaj da izbrišem one najgore delove norbotenskog naglaska očigledno mi nije bogzna kako pošao za rukom.

„Iz Norlanda?“, upitao je čovek, koji je izgledao kao da ima negde između četrdeset i pedeset godina.

„Aha“, odgovorila sam pojačavajući naglasak, u pokušaju ironije.

On se u svakom slučaju osmehnuo, a stisak ruke mu je bio topao i neposredan.

„Stiven Riter“, rekao je. „Pokazaću ti gde su nam stvarčice koje koristimo za čišćenje.“

Odložila sam cipele na policu i krenula za njim kroz širok hodnik sa ogledalima na zidovima i lusterom na tavanici. Nameštaj je bio rustičan, pomalo staromodan, tavanice visoke, a ograda prostranog stepeništa bila je ukrašena lepim šarama, verovatno ručno izrezbarenim.

„Baš vam je lepo ovde“, rekla sam, pa se odmah pokajala. Ja sam došla tu da radim, i to je sve.

Stiven Riter ionako nije izgledao kao da je obratio pažnju na moj komentar. Otvorio je vrata nove prostorije. Duž zidova su stajale metle, usisivač i krpe, kao i nekoliko redova sredstava za čišćenje i prskalica.

„Ako ti zatreba nešto čega ovde nema ili ako nečeg ponestane, samo mi reci, pa ću nabaviti za sledeći put. I dalje se čisti ponedeljkom i sredom?“

Klimnula sam glavom. Ponedeljkom i sredom. Po četiri sata. Zvučalo je zaista preterano kada mi je Lena pričala, jer mislim, ko još čisti dvaput nedeljno, ali sada sam shvatila da je za kuću ove veličine potrebno vreme.

„Jesi li ti studentkinja?“

Stiven Riter me je odmerio, i dalje sa osmehom na licu.

Možda je blesavo, ali osetila sam kako mi se toplota širi telom. Ja, studentkinja? Sada je postalo stvarnost. Toliko da se čak i vidi.

„Studiraću pravo“, rekla sam toliko ponosno da je zazvučalo skoro oholo. „Ovo mi je samo posao sa strane.“

Čak i ako budem dobila pun kredit od CSN-a,* literatura za studije je ludački skupa, a cene iznajmljivanja stanova u Lundu poslednjih godina su očigledno potpuno podivljale. Ljudi plaćaju deset hiljada kruna mesečno za jednosoban stan. Ja sam imala neverovatnu sreću što sam pronašla posao sa strane.

„Pravo je zanimljivo“, rekao je Stiven Riter. „I ja sam razmišljao o tome, ali sam na kraju otišao na medicinu.“

„Jeste li vi lekar?“

Stiven Riter klimnu glavom sa osmehom. Zaista je izgledao kao da je izašao iz *Grejove anatomije*.

„Slobodno pronjuškaj tu i uzmi šta ti treba“, rekao je i ostavio me samu u ostavi.

Minut ili dva sam stajala zbunjena pred svim tim sredstvima za čišćenje. Uzela sam u ruke i opipala nekoliko alatki, a za neke od njih nisam ni znala čemu služe. Ali koliko teško to može da bude? Kod kuće sam čistila stan još od četvrte godine.

Kada sam iznela u hodnik kofu sa četkama i sunderima, zatekla sam Stivena kako kleči kraj ulaznih vrata sa kašikom za obuću u ruci.

„Da li želite da oribam sve podove?“, upitala sam.

U nekim prostorijama su postojali drveni podovi za koje sam podozrevala da bi mogli biti osetljivi na vlagu.

„Radi kako god želiš“, odvratio je Stiven Riter, navlačeći cipele. „Istrljaj ih ako misliš da je potrebno.“

Ostali klijenti kod kojih sam čistila u toku nedelje bili su neverovatno precizni u pogledu toga kako tačno treba da čistim, sve do najsitnijih detalja, neki su o svojim kućama i stanovima govorili kao da su im deca, ali Stiven je delovao maltene nezainteresovano. Što je zgodno, razume se. Osam sati nedeljno u ovoj kući znači hrpu lako zarađenih kruna.

* Švedska uprava za finansiranje studenata koja odobrava kredite. (Prim. prev.)

Stiven je ustao i poravnao košulju. Pogledi su nam se susreli za trenutak, ali je on odmah okrenuo glavu i nakašljao se.

„Da li je agencija pomenula nešto o mojoj supruzi?“

U sećanju mi se pojavio nesiguran izraz na Leninom licu. Znala sam da mu se žena zove Regina, ali to je sve.

„Ne, zašto?“

Krenuo je ka stepeništu i pokretima mi pokazao da ga sledim.

„Ona leži tamo gore.“

Zvučalo je čudno.

Zastala sam na prvom stepeniku.

Stiven Riter se okrenuo, držeći ruku na gelenderu. Više nije tako upadljivo ličio na filmsku zvezdu. Pognuo je glavu i sav se nekako smanjio.

„Moja supruga je bolesna“, rekao je.

BIL

Nikada ranije nisam kasnio sa kirijom. Sa drugim računima se eventualno može odugovlačiti, ali kirija i struja se moraju platiti na vreme. Čale me je naučio tome.

Miranda bi poludela da zna. Pre nekoliko godina dobio sam pismo od neke agencije za naplatu dugova, bila je to greška, ali se Miranda ponašala kao da smo na ivici propasti.

„Postoje stvari koje može svako“, govorila je. „A to je da dođe na vreme, zahvali kada ga neko nahrani i nikada ne kupuje nešto što ne može da priušti.“

Ona je poticala iz sasvim drugačije sredine nego ja.

Za Mirandu je mnogo toga bilo sasvim jednostavno.

Ona nam je ovde pronašla stan, i to trosoban, na Trgu Karhegstorj u naselju Jernokra. Četvrti sprat, prilično blizu centra.

Sada su balkonska vrata stajala otvorena, sunce je sijalo, a ja sam sedeo na sofai sa kompjuterom u krilu. Ponovo sam se ulogovao na račun preko interneta, da gledam nule.

Da nije bilo Mirande, sigurno nikada ne bih završio u Lundu. Ona je tu rođena i odrasla, tu su joj bili koreni, porodica i prijatelji, i ne bi mogla ni da zamisli da živi negde drugde.

Moje detinjstvo se sastojalo od neprekidnih selidbi sa mesta na mesto. Kada me ljudi pitaju odakle sam, obično sam pominjao

jedan gradić u Esterjetlandu, ali to je tek da nešto odgovorim, a u stvari sam se oduvek osećao kao da sam bez korena.

Nisam ni na kakav neposredan način povezan ni sa Lundom, dok je za Sali ovo dom. Znam kako se dete oseća kada ga odnekud istrgnu i odvuku dalje. Ne želim tome da izlažem Sali. Ni u kom slučaju. Ostajemo u Lundu.

Trebalo je da se Miranda i ja venčamo. Ja sam je zaprosio još dok smo čekali Sali, ali je venčanje odloženo. Miranda je sanjerala o veličanstvenoj svadbi iz bajke sa raskalašnom proslavom, a tih resursa nije bilo. Na kraju je već bilo prekasno za venčavanje.

Dugo je Miranda bila ta koja nas je izdržavala. Ja sam studirao istoriju filma na univerzitetu, radio u bioskopu i pomalo pisao recenzije i upola valjane hronike za jedan internet magazin. Skoro deset godina sam stajao za šalterom bioskopa, cepao karte i punio kutije od šarenog kartona kokicama. Bioskopu je posao dobro išao. Preživeli smo ubistvenu konkurenciju, prvo sajta *Pajrat bej*, a zatim i *Netfliksa* i *HBO-a*, ali kada se Miranda razbolela, bio sam primoran da odbijem dalje noćne smene kako bih brinuo o Sali. Šefica je u početku bila puna razumevanja i saosećajna, ništa drugo nisam ni očekivao od nje, ali kada sam se zimus vratio sa bolovanja, jedva da je bilo još preostalih smena za mene, i pre tri meseca sam konačno dobio otkaz.

Podsetnik za kiriju stigao je poštom pre nedelju dana i bacio me u potpunu paniku. Posle toga sam obišao svako moguće mesto u gradu i kukao da me zaposle. Moja službenica u birou za nezaposlene stvarno jeste izuzetno ljubazna i puna podrške, ali čisto sumnjam da će mi ona pronaći posao. Ne zbog toga što sam izgubljen slučaj. Ja sam u stvari umereno dobar u mnogo čemu, uslužno nastrojen i pozitivan, i mada je Miranda tvrdila da sam smotan za praktične stvari, nikada se nisam libio da uprljam ruke. Spreman sam da prihvatim šta god se nudi, sve dok mogu da budem kod kuće sa Sali uveče i vikendom, ali ovaj

grad vrvi od mladih, gladnih studenata sa najvišim ocenama i imponantnim radnim biografijama. A biro za nezaposlene više nije ono što je bio. Moja osoba za kontakt mi i sama kaže da većina ljudi sama sebi pronade posao. Bitni su lična inicijativa i dobri kontakti. Zato sada sedim i štrikliram lokalne firme na listi koju sam napravio u *Ekselu*.

Kada se Sali vratila kući iz škole, ja sam ispekao palačinke. Ona ih je mazala debelim slojem pekmeza, umotavala i jela prstima.

Ja sam seo prekoputa nje i trudio se da smislim šta bih sa rukama.

„Nešto mi je palo na pamet“, rekao sam.

Sali se oblizala oko usta, ali pekmez joj je sa jedne strane bio dopro skoro do uva.

Znala je da loše stojimo sa novcem. Iako sam se naprezao da to sakrijem, čini mi se da je prozrela situaciju. Već nedeljama nije bilo *Mekdonaldsa*, baš kao ni „o’boja“ u ostavi. Prošla su dva meseca otkako smo bili u bioskopu.

„Mislio sam da primimo nekog stanara“, rekao sam, podigao ruke sa stola i smestio ih u krilo. „Samo preko leta, tako nešto.“

„Stanara? Šta to znači?“

„To je neko ko traži mesto gde bi stanovao. Možda student?“

„I taj će stanovati ovde?“, odvrati Sali. „Kod nas?“

„Da, moraćemo da delimo kuhinju i kupatilo. Pošto ti ionako spavaš kod mene svake noći, mislio sam da možemo da preselimo tamo i tvoje stvari. Samo na neko vreme. Možda preko leta.“

Zapravo je u pitanju najgori mogući vremenski okvir. Mnogi studenti napuštaju Lund baš sada, početkom juna. Većina tako izbegava da plaća kirije za svoje sobe preko leta. Ali ja ne mogu da čekam.

Sali je utrpala poslednji ostatak umotane palačinke u usta.

„Onda taj stanar mora da bude neka devojka.“

„Devojka?“

Žvakala je otvorenih usta.

„Da, nešto kao mama.“

Morao sam da pogledam u stranu. Osetio sam pečenje iza očnih kapaka.

A inače nikad ne cmizdrim.

Ni Miranda ni ja nikada se nismo dobro snalazili sa osećanjima. Kada se vratila sa prvog ispitivanja u bolnici, isto smo ovako sedeli u kuhinji pošto je Sali zaspala. Miranda mi je saopštila šta lekari pretpostavljaju, veoma smireno, i ne pokazujući šta oseća. Isto tako je mogla da govori o prehladi. Klimali smo glavom jedno drugom, njen mir se prelio i na mene, pa smo zajednički konstatovali da će sve biti u redu.

Štošta bi sigurno bilo mnogo gore po Sali da nismo uspeli da održimo tu ravnotežu kroz sve ono što je usledilo. Nisam izgubio prisebnost čak ni na sahrani.

Ali sada kada smo rizikovali da ostanemo bez stana, više nisam mogao da se suzdržim. Naglo sam ustao, krijući lice od Sali na putu do kupatila.

Kasnije u toku večeri okačio sam oglas na *Fejsbuk*. *Privremeno se izdaje soba*.

Kao i obično, Sali je došla kod mene u toku noći. Negde posle ponoći probudilo me je tapkanje njenih nožica. Bez reči se uvukla na Mirandinu polovinu kreveta, i njena ruka je odmah zatim krenula da pipa ispod pokrivača.

„Tata?“

„Tu sam“, prošaputao sam. „Lepo spavaj, dušo.“

„Okej“, odgovarala je Sali svaki put.

I uvek bi se ubrzo potom njena šaka opustila u mojoj, a disanje bi postalo dublje.

Jedino što ima ikakvog značaja za mene jeste to da je Sali bezbedna.

DŽENIKA

Bašta lokala na Velikom trgu vrvela je od razdraganih ljudi koji su tu došli pošto im se završilo radno vreme u petak. Šta li sam mislila? Rizik da ću naleteti na neko poznato lice bio je gotovo stoprocentan.

Kada sam se već približila restoranu, počela sam da osmatram ne bih li ga ugledala među suncobranima poredanim oko spoljnog šanka. Posle pet godina na *Tinderu*, naučila sam jedno: Pitanje nije *da li* izgleda drugačije nego na slikama, već samo koliko.

Na trotoaru ispred ulaza počela sam da kopam po tašni u potrazi za sjajem za usne, kada se nečija ruka spusti na moju.

„Dženika? Zdravo!“

Ovaj je bio neuobičajeno iskren sa fotografijama.

Većina četrdesetsedmogodišnjaka je upola ćelava i skriva stomak.

Bila sam pozitivno iznenađena.

„Da li je u redu da sednemo unutra? Mislio sam da će tamo biti mirnije.“

Pogled mu je bio tako neposredan da mi je bilo teško da se odbranim od njega.

Zajedno smo prošli kroz lokal zagušljiv od letnje vrućine, sve do stola u samom dnu, gde mi je ponudio stolicu kao pravi džentlmen. Primetna razlika u odnosu na dvadesetosmogodišnjeg informatičara sa kojim sam izašla prošlog vikenda.

„Izvini što ti ovo govorim, ali baš mi je laknulo.“ Skinuo je sako, okačio ga na naslon stolice, pa se smestio nasuprot meni. „Sa *Tinderom* se nikad ne zna. Ljudi fotošopiraju slike i rade svašta.“

„Odlično što si to rekao. I ja sam baš pomislila isto to.“

Nasmeja se.

„Možemo li nešto da se dogovorimo?“, upitao je, spustivši svoju veliku, maljavu šaku pored pribora na sto. „Ako budeš osetila da sam srećka koja ne dobija, ustaćeš i otići ćeš u toalet posle predjela. Obećavam ti da ti se više neću javljati, pa čak i to da neću biti ni najmanje razočaran. To jest, jasno je da ću biti užasno razočaran, ali obećavam da ću to zadržati za sebe.“

„I za tebe važi isto“, rekla sam. „Posle predjela, usred jela, kad god budeš želeo. Samo ustani i idi. Nema ljutnje, kad ti kažem.“

Kratak namig jednim okom.

Njegova ruka je i dalje ležala na stolu.

„Izvini“, rekao je. „Nisam ti se predstavio. Stiven.“

„Dženika.“ Klimnula sam glavom i malo preglasno se zakikotala. „Mislila sam da ćeš imati onaj seksi engleski naglasak.“

„Naravno da mogu da ga imam“, odvrati Stiven sa jakim britanskim akcentom. „Moja majka je iz Škotske. Tata je želeo da se zovem Stefan, ali njoj je bilo stvarno teško da to izgovori, pa je morao da umesto toga pristane na Stiven.“

Kakva sreća.

„Moji roditelji su napravili sličan kompromis. Tata je hteo da se zovem Dženi, a mama je glasala za ime Anika.“

„Sjajno“, odvrati Stiven. „Oboje smo rezultat nagodbe. Jer valjda nema ničeg lepšeg od toga kada se ljudi slože?“

Primorala sam sebe da klimnem glavom na ovo.

U glavi mi se odvijalo čitavo predavanje na ovu temu. O tome kako je moja mama, slično mnogim drugim ženama, nekako uvek izvlačila kraću slamku kada je trebalo napraviti kompromis.

Nasmešila sam se, nadajući se da će doći neka bolja prilika za to izlaganje.

„Onda imamo bar nešto zajedničko. A to uopšte nije loše.“

Stiven se nasmeja. Bacio je pogled na jelovnik i brzo se odlučio za ribu.

„Ja razmišljam o paufleku“, rekla sam.

Stiven zavrte glavom.

„To je malo teža priča. Meso treba da bude debelo i meko. Sa ramstekom i rozbratnom većina kuhinja ume da izađe na kraj. Ja na ovom mestu ne bih rizikovao sa pauflekom.“

Iznenadeno sam ga pogledala.

„Naravno, izbor je na tebi“, nastavio je. „Ali posle nemoj da kukaš ako budeš morala da testeriješ žilav komad mesa. Ja sam te upozorio.“

Dopao mi se taj drčan ton. On govori ono što misli. Osim toga, izgleda i da zna šta priča.

„I ja ću probati ribu“, rekla sam.

Stiven se zadovoljno osmehnu.

„I vino. Šta voliš u toj oblasti?“

Slegnula sam ramenima.

„Belo? Sa mnogo procenata?“

Glasno se nasmejao. Konobar ga je samo iznenadeno pogledao.

„Možda *pouilly fumé*?“, predložio je Stiven.

Zvučalo je kao neka rasa konja, ali hranu smo već naručili.

„Odlična ideja“, rekla sam.

Dok je konobar pisao u svoju beležnicu, usledile su dve-tri sekunde tišine, dovoljno neprijatne da ja izvalim prvo pitanje koje mi je palo na pamet.

„Ti si, znači, lekar?“

Bilo je to stvarno tupavo, pošto je značilo da će se uskoro i od mene očekivati da kažem čime se bavim.

„Pedijatar“, rekao je Stiven. „Pre specijalizacije sam proveo dve godine u Južnoj Africi sa *Lekarima bez granica*. Bilo je užasno videti tolike patnje, ali i fantastično susretati se sa dečjom neizveštačenom srećom i zahvalnošću. Tada sam odlučio da ću nastaviti da radim sa decom.“

„Baš lepo“, rekla sam ja nemaštovito.

„Reci mi nešto o sebi“, smešio se Stiven. „Baš sam radoznao.“

Šta da kažem? On spasava gladnu decu u Africi, dok se ja preko dana pretvaram da učim kako ne bih morala da se prijavim na Biro za nezaposlene, a uveče se preko telefona igram proročice.

„Ja i dalje studiram“, rekla sam, čupkajući salvetu. „Trenutno učim o međunarodnom razvoju. Uvrtela sam sebi u glavu da želim da radim u oblasti međunarodne saradnje, možda u nekoj dobrotvornoj organizaciji, ali više nisam sigurna.“

„Zanimljivo“, rekao je Stiven.

Imao je tako intenzivan, dubok pogled, a oči su mu bile svetloplave, gotovo providne.

„Želim da saznam nešto više od toga“, rekao je. „Ko si ti? Ko je osoba iza profila na *Tinderu*.“

Nasmejala sam se.

„Hajde“, rekao je Stiven. „Prestar sam za igrice i zavlacenja.“

To je svakako zvučalo lepo.

„Pa eto, ja nemam još ni trideset godina, tako da valjda i dalje pokušavam da saznam ko sam.“

„To nema nikakve veze sa godinama“, rekao je Stiven. „Čovek nikada ne prestaje da razmišlja o tome ko je.“

„Možda je tako. Ali u ovom trenutku je baš upadljivo. Ja u svom krugu prijatelja jedina nemam ni porodicu ni karijeru. To bi se verovatno moglo nazvati krizom tridesetih.“

Barem me niko nije mogao optužiti za pokušaj da se prodam na osnovu laži. Nije nikakvo čudo što je moja karijera u telemarketingu bila dugovečna otprilike kao komarac.

„Trideset! Kad se samo setim da sam nekad i ja bio tako mlad“, odvrati Stiven. „Šalu na stranu. Sećam se kako je to bilo. Kada sam imao trideset, jedva da sam imao i jednu pravu vezu za sobom. Celokupno vreme mi je odlazilo na studije i vannastavne aktivnosti. Jednog dana sam otkrio da su svi ostali u međuvremenu odrasli i sredili živote. Kao da sam bio jedini koji se nije prizemljio. To je bilo baš gnjavaža.“

„Upravo tako!“

On me zapravo razume. Podigli smo čaše i nazdravili, dok nam je konobar donosio ribu.

„Prošle nedelje sam pročitao jednu stvarno fantastičnu knjigu“, rekao je Stiven, ne spuštajući čašu. „Trista stranica o jeguljama. Mislio sam da me jegulje nimalo ne zanimaju, ali dođavola, koliko sam se samo prevario.“

„*Jevanđelje po jegulji*? I ja sam je pročitala. Baš je dobra, jelda?“

„Neverovatno je fascinantna. Naravno, već sam čuo da se sve jegulje rađaju u Sargaskom moru, ali tu piše još neizmerno više toga. Stvarno iznenađujuća životinja!“

„Zar ne?“

Skoro da sam morala da se uštinem za ruku. Dejt na kom se priča o knjizi. Kad mi se to prošli put dogodilo?

„A šta je onda ovo?“

Zarila sam viljušku u belu ribu na tanjiru.

„Oslić“, rekao je Stiven.

Pogledala sam ga u oči.

„Oni valjda nisu toliko zagonetni?“

„Ni najmanje“, odvratio je Stiven, uzimajući veliki zalogaj.

Kao da sam gledala usporen snimak. Njegove snažne vilice su lagano mrvile hranu. Nisam mogla da odvojim pogled.

„Šta?“ Stiven se nasmeja, pa obrisa usne platnenom salvetom. „Šta je bilo?“

„Ništa.“

Ni ja nisam uspela da suzdržim smeh.

Ali istini za volju, nisam ni znala šta je bilo.